

LBRIS

We know
books

HARRIET TYCE

**SENTINȚA
DE LA
MIEZUL
NOPTII**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

1

- Ai câștigat!

- Am câștigat, zic, stăpânindu-mi zâmbetul larg.

Cei din familia victimei stau în apropiere, la ușa sălii de judecată, și nu vreau să răsucesc cuțitul în rană. Mama clientului meu o fi ea încântată că sentința i-a fost redusă la apel de la doisprezece ani la opt, dar, judecând după mormăielile și privirile urâte îndreptate spre mine, ei nu sunt deloc mulțumiți.

- Nu știu cum poți să dormi noaptea, zice un bărbat, croindu-și drum pe lângă mine ca să se alătore familiei.

Îmi strâng roba pe lângă corp, aplecând capul astfel încât peruca să-mi umbrească ochii.

- Nu-l băga în seamă, zice avocatul meu consultant, Jonah.

Nu încercă să-și rețină zâmbetul. Pare încântat.

- E un rezultat strălucit.

- Am obținut ceea ce doream. Mă schimb și plecăm.

- Bem ceva? zice, uitându-se de la mine la părinții clientului nostru, care stau lângă noi.

Eu încuviințez, însă ei fac semn cu capul că nu.

- A fost o zi grea, zice tatăl. Totuși, mulțumesc. Știm că o să mai stea mult timp în închisoare, însă acum cel puțin putem întrezări sfârșitul.

- Vă conduc până afară, le spune Jonah. Înainte de a pleca, se răsucesc spre mine. La Daly's?

Încuviințez iarăși din cap, după care ocolesc grupul ostil ca să ajung în vestiar, unde mă schimb repede, împăturesc roba și o îndes în servieta roșie, alături de perucă și documente. În mod normal, folosesc credinciosul meu troller, însă nu și astăzi; aparițiile la Curtea de Apel sunt destul de rare ca să merite folosirea servitei pe care mi-a dăruit-o primul avocat la care mi-am făcut stagiatura, mentorul meu, cel mai bun QC¹ din corpul de birouri, după procesul de răpire la care am lucrat împreună.

Ar fi mulțumit de rezultatul de azi. Și eu sunt mulțumită. Totul a mers exact așa cum sperasem. Ba chiar mai bine.

– Bună treabă, Sylvie, strigă după mine avocatul acuzării.

Tocmai dădeam să ies pe ușa principală din Royal Courts of Justice. Mă răsucesc spre el, întorcându-mă în hol.

– Te-ai descurcat bine, continuă. Mă uit cu atenție la el, întrebându-mă dacă nu ascunde o notă de condescendență. Am auzit o grămadă de lucruri bune despre tine. S-a dovedit că sunt adevărate.

– Mulțumesc, zic, cu vocea plină de respect.

Poate că este acolo condescendență, însă, dacă e să fim drepți, e cu zece ani mai mare decât mine. Și e un QC care are un cuvânt de spus la Comisia de Selecție a Magistratilor. Dacă asta o să fie o referință bună, n-am de gând să dau cu oiștea-n gard.

– Foarte interesant, zice. În mod normal, aș spune că pe cei care-și fac de lucru cu copilașii ar trebui să-i închidă și să arunce cheia, dar tu ai avut o pledoarie

¹ Queen's Counsel, avocat de rang superior, numit în funcție de Maiestatea Sa Regina Marii Britanii

convingătoare. Se aplecă spre mine și pe față îi apare o expresie mai familiară. Se zvonește că ai de gând să depui o cerere pentru intrarea în magistratură. Pe baza zilei de azi, aș zice că ești pe drumul cel bun.

Mă bate pe umăr și pleacă. Inima îmi bubuie de emoție. Un pas mai aproape de Graalul meu, eșarfa roșie și roba violet a judecătorului de la Curtea Coroanei.

Jonah a pus stăpânire pe o masă și a cumpărat o sticlă de vin. Îmi toarnă în pahar în vreme ce mă apropiu.

– A fost grozav, zice, după ce m-am așezat. I-ai făcut să-ți mănânce din palmă.

– Nu se cuvine să vorbești așa despre judecătorii de la Curtea de Apel, zic, ridicând paharul spre el. Totuși, au fost receptivi.

– Rezumatul pledoariei tale a făcut treaba. L-ai prezentat atât de bine! Sunt impresionat.

Sorb din vin, însă căldura care mă cuprinde vine de la vorbele lui, nu de la alcool. Am muncit din greu la acest apel. Știam cât de mare este miza. Sigur, trebuie să completez formularele de înscriere, să trec prin toate testele necesare ca să devin judecătoare, dar cu cât mă descurc mai bine în munca din viața reală, cu atât îmi cresc șansele.

Sorb iarăși din vin și mă uit prin bar, cu satisfacția furișându-se până în măduva oaselor. E acolo un tip pe care îl recunosc din perioada stagiaturii, acum burduhănos – prețul anilor de băutură după orele de muncă. Știu că are o clientelă de rahat, cazuri proaste pentru avocați mai proști. Nu ca mine, proaspăt ieșită de la Curtea de Apel. Prind privirea lui Jonah și zâmbesc. În mod normal mi-aș domoli înfumurarea, aș fi mai prudentă cu mulțumirea de sine. Nu în seara asta. Savurez triumful.

- Așadar, ce urmează pentru Sylvie cea de neoprit? zice el. Alte apeluri în mâneacă? Interpretări juridice cruciale?

Clatin din cap.

- Mă întorc curând la Tribunalul pentru Minori¹. Mai exact, Tribunalul pentru Minori din Highbury.

El pare înspăimântat.

- Ce mama naibii cauți acolo? Eu îl ocolesc în ultima vreme.

- E un proces cu mai mulți acuzați, zic, zâmbind la nedumerirea lui. Și eu sunt judecătorul.

Pe față i se ivește înțelegerea.

- Întotdeauna uit că ești judecător districtual.

- Da, doar part-time.

- Și e o mișcare inteligentă. Dat fiind planul tău de dominare a lumii.

- Nici vorbă de dominarea lumii, zic, neizbutind să-mi ascund rânjetul. Mă voi mulțumi să ajung cu program complet pe scaunul de judecător la Curtea Coroanei.

Jonah râde.

- Bag mâna-n foc că-ți pare rău că nu mai există pedeapsa cu moartea. Te și văd dând acum sentința, cu toca neagră, *Dumnezeu să-ți aibă în pază sufletul*.

Râd și eu, însă mă trece un fior, mi se ridică fireșoarele de păr de pe brațe, am pielea găinii în ciuda căldurii din bar. Pentru o clipă, sunt la distanță de kilometri. La distanță de ani...

- Sylvie, zice Jonah, și sunt trasă înapoi în prezent. Sylvie, vrei să cinăm? Mă gândeam că ar fi plăcut să petrecem o vreme împreună.

¹ În Marea Britanie acest tribunal judecă delincvenții între 10 și 17 ani.

Asta-i o întrebare care merge dincolo de mâncare și mă gândesc la ea, îl măsoar de sus până jos. Ar fi distractiv. Îmi imaginez senzația mâinilor lui pe mine, asprimea bărbii lui pe moliciunea gâtului meu. Pe coapsele mele.

Clatin din cap. Nu în seara asta.

- Trebuie să mă întorc. Cineva îmi gătește cina acasă.

- A, bine, zice, aproape reușind să-și ascundă surprinderea, o sprânceană se înalță înainte să o readucă sub control. Drăguț.

Îmi golesc paharul și mă ridic.

- Da, o să fie.

Hotărâsc să mă întorc pe jos în Oval. Aș fi putut să plec mai târziu, dar de îndată ce Jonah a pus întrebarea, am știut că e vremea să plec. Nu-i prima oară când după un proces am ajuns într-un bar, nici prima dată când de acolo am ajuns în pat, cu o escală la cină. Înțeleg de ce l-a surprins respingerea. Totuși, spun adevărul. Cineva gătește pentru mine acasă.

Mă gândesc la Gareth pe tot drumul peste Waterloo Bridge și pe Baylis Road. Mi-l imaginez tăind și prăjind, cu fața încremenită de concentrare. N-am mai întâlnit pe cineva care să ia așa în serios mâncarea. Mă face să mă rușinez de obiceiul meu de a mânca ceva de la pachet încălzit la microunde. Prima dată când a venit să stea mai mult s-a uitat cu dispreț prin frigiderul meu și a umplut o sacoșă cu toate sosurile expirate pe care le-a găsit pe raftul de sus. Îl priveam cu groază din ce în ce mai mare, convinsă că o să mă părească din pricina stilului meu de viață care nu e deloc al unui expert în arta culinară.

Asta era în urmă cu șase luni și el e încă aici, încă gătește. Iar frigiderul mi-e plin cu condimente de o clasă mult superioară. Ca să nu mai vorbesc de vin. Serile de

vineri petrecute acasă cu iubitul or fi ele ceva nou pentru mine, dar cu siguranță nu sunt mai puțin îmbibate de alcool.

Când intru în clădire, aerul e încărcat de mirosul de ceapă și usturoi care se prăjesc. Deschid ușa apartamentului și strig, însă ventilatorul e pornit și nu se aude nici un răspuns. Îmi las servieta și paltonul și mă duc în bucătărie. Gareth stă cu spatele la mine, amestecând ceva pe plită. Mă duc la el și îl cuprind în brațe. Tresare, surprins, își smucește mâna în care ține o lingură de lemn și mă stropește cu ulei fierbinte. Țip și mă reped la chiuvetă să-mi vâr brațul sub robinet.

El oprește ventilatorul și în încăpere se lasă liniștea, singurul sunet e al apei care curge.

- Ești bine? zice. Îmi pare rău, m-ai speriat zdravăn. Nu te-am auzit intrând.

- Sunt bine, zău, îi răspund. N-am vrut să te bag în sprieți.

Gareth îmi ia mâna și îmi întoarce brațul în toate părțile ca să vadă cât e de grav. Nu-i mare lucru, doar un punctișor roșu. Îl ridică la buze și sărută arsura.

- Nu-i prea rău, zice. Am avut eu unele mai rele.

Flutură spre mine cealaltă mână, cu bătăături de la anii de gătit. Mâini de azbest.

Zâmbesc, mă apropiu și îl îmbrățișez din nou, dar de data asta, din față. El mă ia în brațe și stăm o vreme așa. Mă gândesc la iubii dinainte, că nu-i lăsam nici măcar să rămână peste noapte, nici vorbă să le dau cheia și accesul la bucătărie. Izbucnesc în râs, cu fața înăbușită în umărul lui, și îmi dă drumul imediat.

- Ești bine? zice din nou, cu vocea plină de îngrijorare.

Mă uit o clipă la el absentă până să-mi dau seama.

- Nu plâng, zic, râd.

- De ce râzi?

- Pentru că sunt fericită, zic. E tare plăcut să te văd.

Mă schimb în vreme ce el termină de pregătit cina și mă închid în baie ca să-mi refac machiajul. Sunt în largul meu cu el; mai mult decât în largul meu. Destul de relaxată încât să port pantaloni de trening și o bluză. Nu destul încât să nu mă machiez, cu toate că acum e mai bine decât în primele zile, când mă furișam din pat să-mi dau cu fard anticearcăn sub ochi. Totuși, în comparație cu cei mai mulți oameni, el mă vede pe mine, cea reală, așa cum răsar clipind în lumina unei relații adevărate.

- Arăți minunat, zice când ies, dându-mi un pahar cu vin roșu. Ai avut o zi bună?

- Foarte bună, zic. Am câștigat apelul.

- Oho, e grozav!

- Chiar e. Exact ce îmi trebuie pentru cererea de a deveni judecătoare. O să pot vorbi despre el.

El ridică paharul.

- Felicitări! Să bem pentru viitoarea Lady Munro.

- N-o să fiu Lady decât dacă ajung judecătoare la Înalta Curte de Justiție, zic.

- O să ajungi. Nu mă îndoiesc că poți obține tot ce dorești.

Gareth bea și beau și eu, privindu-l drept în ochi. Nu e cel cu care mă așteptasem să fiu, vreun Lothario cărunt cu ochii după a doua nevestă. E mai tânăr, în formă fizică mai bună decât mine, suplu și cu ochi strălucitori, cu păr bogat. Și are mâini iscusite...

- Nu știu cum am avut așa noroc cu tine, îi spun. Încă nu-mi vine să cred că m-am ales cu propriul maestru bucătar.

- Nu mai mult decât meriți, zice. Nici mie nu-mi vine să cred că te-am găsit. Cea pe care am căutat-o toată viața.

Îi zâmbesc și îmi zâmbește și el, pulsația dintre noi e caldă și regulată. Iau furculița și mănânc, savurând fiecare îmbucătură. E *tagine* de pui, cu multe condimente - chimen, scorțișoară, șofran -, înțepătura lămâii conservate și dulceața caisei uscate, aroma puternică a măslinelor verzi pe care și-a dat osteneala să le curețe de sâmburi, tăiate pe jumătate și iar pe jumătate.

- Nimeni n-a mai gătit vreodată pentru mine. Cel puțin, nu așa. În mod normal, e un rulou cu șuncă, dacă am noroc.

- Am niște șuncă, zice. Speram că poate o să te arăți la înălțime și o să-mi faci dimineață un sendviș.

- Dacă ești sigur că vrei să riști, zic.

Culeg pe furculiță restul sosului, apoi las jos tacâmurile și șterg farfuria cu degetul, adunând ultimul strop. Gareth râde de mine, dar ridic din umeri sfidător.

- A fost delicios. Ce e la desert?

Drept răspuns, se ridică și vine la mine. Mă ridică în picioare și mă sărută, apoi mă mușcă de umăr.

- Tu, zice și îmi scoate bluza.

2

Mă trezesc înaintea lui Gareth, privesc lumina cum crește în jurul stourilor, de la cenușie la strălucitoare. El sforăie ușurel, culcat pe burtă, cu un braț azvârlit peste mine. În mod normal, până acum aș fi alergat un kilometru, alunecând din îmbrățișare, rugându-mă la Dumnezeu ca bărbatul momentului să nu se trezească și să mă vadă cum evadez.

Însă Gareth e altfel. De la bun început totul a părut potrivit. Ne-am cunoscut în Edinburgh, la o conferință de drept la care am participat în urmă cu șase luni, *Sentințele de la o jurisdicție la alta*. Aveam toți ecusoane și mișunam pe la bufetul de prânz. El era îmbrăcat în halat de bucătar, cu bonetă înaltă, și a venit cu un platon cu mozzarella ca să completeze bufetul.

- Sylvie, a zis, e un nume frumos, și, în vreme ce delegații veneau și plecau în jurul nostru, am vorbit o vreme, destul ca să-mi trezească interesul și să-i dau numărul de telefon.

Era o mare schimbare, să fie interesat de mine un bărbat abia trecut de treizeci de ani, cu părul și talia încă fără schimbări.

Mi-am amânat întoarcerea la Londra și am cinat împreună în seara următoare; mâncarea bună, vinul și mai bun. El a avut grijă să am tot timpul paharul plin, inima mi-o luase razna. Intensitatea privirii lui vibra,

rareori ochii i se desprindeau de ai mei în vreme ce îi povesteam în rezumat viața mea, cariera în barou, dezamăgirea tot mai mare față de clienții mei corporatiști, că trecusem la dreptul penal, devenisem judecător districtual part-time. Visul să devin într-o zi judecător cu normă întreagă.

Perioada petrecută de el în lumea corporatistă fusese și mai scurtă. A rezistat câțiva ani într-o agenție de asigurări din Edinburgh, însă moartea surorii sale l-a dat peste cap, a dat dracului totul și s-a apucat de catering.

- Viața e prea scurtă ca să faci o muncă pe care o urăști, a zis, lăsându-se pe spătar și sorbind din vin.

- Sunt întru totul de acord.

- Și merge bine. Acum am firma mea. Așa cum ai văzut. Servim la o mulțime de conferințe. Nunți, înmormântări. Chestiile obișnuite. Cel mai mult lucrez în Edinburgh, însă mă gândesc să mă extind în sud. A tăcut un pic. O să te pot vizita în mod regulat.

N-am răspuns imediat, lăsând cuvintele să se așeze. Încercând să văd cum îmi pare ideea.

Părea bună.

- Destul despre mine. Judecător districtual part-time? Ce implică asta? Nu sună a cine știe ce, zice.

- Mai distractiv decât ai crede. Capăt procese din când în când. În cea mai mare parte, la Tribunalul pentru Minori.

S-a strâmbat.

- Distractiv. Jafuri, pariez. Cuțite. Un pic de trafic de droguri?

- Sunt și câteva de-astea, da. Nu uita și de furtul de mașini.

A râs.

- Fascinant. Reușești să-i trimiți pe vreunii la închisoare? Asta ar fi singura mea motivație.

- Nu-s sigură că-i atitudinea corectă, am zis. Cu toate că, sinceră să fiu, uneori e ispititor. În orice caz, da, pot da o sentință privativă de libertate de maximum doi ani.

Am băut paharul până la fund, sătulă de discuția despre muncă. Mi-am dat deoparte părul de pe față și am zâmbit.

- Oricum, astea-s chestii plicticoase. Nu de aceea suntem aici. O știm amândoi.

Ne-am uitat unul la altul pe deasupra mesei, însă ochii mei au fost primii care s-au aplecat. Eram tulburată, cu nervii zbârnâind, aveam sub piele o efervescență care putea să fie vinul sau putea să fie cu totul altceva.

- Știm amândoi, da? Haide, atunci, spune-mi, de ce suntem aici? a zis, dar n-a așteptat răspunsul, s-a întins peste masă și mi-a prins mâna, cu unghia degetului mare înfiptă în palma mea.

Am ridicat privirea, surprinsă, gata să protestez, însă îmi zâmbea, lansase provocarea. Am acceptat durerea, zâmbindu-i și eu. Hai să te vedem.

În urmă cu șase luni. Nu mă așteptasem să dureze, dar mi-a intrat pe sub piele. Mă rostogolesc spre el și îmi lipesc fața de umărul lui, apoi adorm la loc.

Mai târziu îl privesc cum se îmbracă, spinarea, mușchii mișcându-se lin pe sub piele pe când își trage peste cap cămașa. Mă întind ca o pisică în pat.

Se apleacă și mă sărută.

- A fost plăcut, zice. Ești liberă diseară?

- Credeam că azi te întorci în nord.

- Aveam de gând, însă mai pot sta o noapte. Dacă ești de acord.

- Sigur că da. Mi-ar plăcea. Ieșim undeva?